

сърце какво то желае. Нашето сърце се е покварило по наша вина; ние сме го накарвали много пжти, като слугинитѣ, да лъже, да мисли зло и т. н. Господъ казва въ Писанието: „Сине мой, дай си сърцето“; Той познава и вижда грѣшкитѣ на хората и иска отъ насъ не друго, а да му отворимъ сърцето си, да влѣзе Той въ него. Ще кажете какъ? По сжщия начинъ, както отваряме прозореца да влѣзе свѣтлина въ нашата стая. Казано е: „стая, кждѣто влиза свѣтлина, лѣкаръ не влиза, болестъ не царува“, или: „кждѣто свѣтлина не влиза, отъ тамъ лѣкаръ не излиза“; сжщо тѣй въ онова човѣшко сърце, въ което е влѣзълъ Господъ, дяволъ не влиза. Господъ е именно лѣкаръ въ този смисълъ. Лѣкарътъ, като дойде, каже: „Ти трѣбва да ядешъ повече, трѣбва да пиешъ повече, трѣбва да направишъ еди-какво и еди-какво“, и ние търпимъ, търпимъ, докато най-послѣ грѣбнакътъ ни се прѣчупи. Ние често мязаме на онзи камиляръ, който пжтувалъ прѣзъ пустинята и чиято камила едва носила товара; като намѣрилъ на пжтя една лисича кожа, метналъ я отгорѣ на камилата, но отъ това грѣбнакътъ на камилата се прѣчупилъ, и товарътъ останалъ тогава въ пустинята. Гърбътъ на камилата може да носи само извѣстно количество тежина. Камилата — това сме ние: ние сме, които пжтуваме, и, ако туримъ на гърба си повече товаръ, отколкото можемъ да носимъ, единъ день ще спънемъ своето развитие. Азъ съ това не ви прѣпоржчвамъ сиромашия; азъ ви прѣпоржчвамъ богатства въ тройко направление — не само физическо, не само умствено, но и духовно. Небето иска такива богати хора, защото тѣ могатъ да бждатъ щедри. И когато